

DEEL EEN

Tony Hill lag in bed en keek naar een lange strook wolk die door een lucht gleed met de kleur van eendeneieren. Als iets hem had overgehaald om dit smalle, rug aan rug staande rijtjeshuis te kopen, was het de zolderkamer geweest met zijn vreemde hoeken en de twee dakramen die hem iets gaven om naar te kijken wanneer de slaap niet wilde komen. Een nieuw huis, een nieuwe stad, een nieuwe start, maar het was nog steeds moeilijk om acht uur achter elkaar het bewustzijn kwijt te raken.

Het was niet zo vreemd dat hij niet goed had geslapen. Vandaag was de eerste dag van de rest van zijn leven, zei hij tegen zichzelf met een wrange glimlach die de huid rond zijn diepliggende, blauwe ogen tot een nest van rimpels kreukelde die zelfs zijn beste vriend geen lachrimpels zou noemen. Daarvoor had hij nooit genoeg gelachen. En door moord tot zijn vakgebied te maken had hij ervoor gezorgd dat hij dat ook nooit zou doen.

Werk was natuurlijk altijd het volmaakte excuus. Twee jaar lang had hij zich kapotgewerkt voor het ministerie van binnenlandse zaken om te onderzoeken of het zin had en mogelijk was om een nationale taakeenheid op te zetten van getrainde psychologische profielschetsers, een team van specialisten dat bij ingewikkelde zaken kon worden ingezet om ze samen met de recherche sneller en vaker op te lossen. Het was een taak geweest waarbij hij alle klinische en diplomatieke vaardigheden had moeten inzetten die hij ontwikkeld had in de jaren dat hij als psycholoog in gesloten psychiatrische inrichtingen had gewerkt.

Het had hem weliswaar buiten de gesloten afdelingen gehouden, maar wel aan andere gevaren blootgesteld. Het gevaar van verveling bijvoorbeeld. Toen hij genoeg had van bureauwerk en eindeloze vergaderingen had hij zich van zijn werk laten halen door het verleidelijke aanbod om mee te werken aan een zaak die al van afstand zeer bijzonder had geleken. Zelfs in zijn ergste nachtmerries

had hij zich niet kunnen voorstellen hoe uitzonderlijk die zaak zou zijn, noch hoe vernietigend.

Even kneep hij zijn ogen dicht tegen de herinneringen die altijd op de loer lagen aan de rand van zijn bewustzijn, wachtend tot hij zijn dekking zou laten zakken en ze binnen zou laten. Het was een van de oorzaken van zijn slapeloosheid. De gedachte aan wat zijn dromen hem konden aandoen was geen stimulans om zich te laten gaan en over te geven aan zijn onderbewustzijn.

De wolk gleed als een traag bewegende vis uit het gezicht. Tony liet zich uit zijn bed rollen en liep de trap af naar de keuken. Hij goot water in het onderste deel van de koffiepot, vulde het middelste deel met een donkere en geurige melange uit de vriezer, schroefde het lege bovenste deel erop en zette de pot op het gas. Hij dacht aan Carol Jordan, zoals hij waarschijnlijk één op de drie ochtenden deed wanneer hij koffie zette. Zij had hem de zware Italiaanse espressopot gegeven toen hij, nadat de zaak was opgelost, uit het ziekenhuis was gekomen. ‘Het zal nog wel even duren voor je weer naar het café loopt,’ had ze gezegd. ‘Zo kun je in elk geval thuis een fatsoenlijke espresso drinken.’

Het was nu maanden geleden dat hij Carol had gezien. Ze hadden niet eens van de gelegenheid gebruikgemaakt om haar promotie tot hoofdinspecteur te vieren, waaruit wel bleek hoe ver ze uit elkaar waren gegroeid. Toen hij net uit het ziekenhuis was ontslagen, was ze, zodra haar drukke baan dat toestond, op bezoek gekomen. Langzaam waren ze echter gaan beseffen dat ze niet bij elkaar konden zijn zonder dat het spook van het onderzoek tussen hen oprees en al het andere wat tussen hen mogelijk zou zijn geweest in de weg stond en overschaduwde. Hij begreep dat Carol beter was toegerust dan de meeste anderen om te interpreteren wat ze in hem zag. Hij kon gewoon het risico niet nemen open te zijn tegen iemand die hem zou kunnen afwijzen wanneer ze besefte hoe hij besmet was door zijn werk.

Hij betwijfelde of hij nog zou kunnen functioneren als dat gebeurde. En als hij niet zou kunnen functioneren, kon hij zijn werk niet doen. En dat was te belangrijk om los te laten. Wat hij deed, redde mensen het leven. Hij was goed in zijn werk, waarschijnlijk een van de besten die er ooit waren geweest: doordat hij de duistere kant begreep, echt begreep. Zijn werk op het spel zetten zou het meest onverantwoordelijke zijn wat hij kon doen, vooral nu de toekomst van de nieuw opgezette Nationale Taakeenheid Profilering in zijn handen lag.

Wat sommige mensen als een offer zagen was in werkelijkheid

winst, zei hij vastbesloten tegen zichzelf, terwijl hij zijn koffie inschonk. Hij mocht het enige doen waar hij bijzonder goed in was en werd daar nog voor betaald ook. Een vermoeide glimlach gleed over zijn gezicht. God, wat een geluk.

Shaz Bowman begreep heel goed waarom mensen een moord kunnen begaan. Die openbaring had niets te maken met de verhuizing naar een andere stad of de baan die haar daar had gebracht, maar had alles te maken met dat onbetrouwbare stelletje loodgieters dat voor de watertoevoer had gezorgd toen het grote Victoriaanse huis van een voormalige fabriekseigenaar tot appartementen was verbouwd. De projectontwikkelaar had het goed aangepakt door oorspronkelijke elementen te bewaren en indelingen te vermijden die inbreuk zouden hebben gemaakt op de mooie afmetingen van de ruime kamers. Op het eerste gezicht was het appartement van Shaz perfect, tot aan de openslaande deuren toe die toegang gaven tot de achtertuin die haar exclusieve domein was.

Na jaren van gedeelde studentenbehuizingen met kleverige vloerkleden en smerige badkuipen, gevolgd door een onderkomen in een politiehuis en een walgelijk dure zitslaapkamer in West-Londen had Shaz wanhopig graag na willen gaan of proper een bepaling was waar ze mee zou kunnen leven. De verhuizing naar het noorden had haar voor het eerst een betaalbare kans geboden. Maar de eerste ochtend waarop ze vroeg had moeten opstaan voor haar werk was de idylle uiteengespat.

Met dikke ogen van de slaap en maar half bij bewustzijn had ze de douche lang genoeg aangezet om de temperatuur goed te krijgen. Toen was ze onder de krachtige waterstraal gestapt en had haar handen in een merkwaardig gebaar van eerbied boven haar hoofd geheven. Haar kreun van plezier was abrupt in een gil overgegaan toen het water, van een heerlijke koesterende warmte, in een regen van gloeiend hete naaldenprikken was veranderd. Ze sprong de douchecabine uit, verdraaide haar knie doordat ze uitgleed op de badkamervloer en vloekte met een vloeiendheid die ze te danken had aan drie jaar bij de Londense politie.

Sprakeloos keek ze naar de stoomwolk in de hoek van de badkamer waar ze enkele ogenblikken tevoren nog had gestaan. Toen, net zo abrupt als het begonnen was, verdween de stoom. Voorzichtig hield ze haar hand onder het water. De temperatuur was weer zoals hij behoorde te zijn. Stapje voor stapje ging ze weer onder de douche staan. Ze had onbewust haar adem ingehouden en terwijl ze uitademde pakte ze de shampoo. Haar hoofd was net in

een krans van zeepschuim gedompeld toen de ijzige naalden van een winterse regen op haar naakte schouders neerdaalden. Deze keer zoog ze haar adem van schrik naar binnen en nam daarbij genoeg shampoo mee om aan de geluidseffecten van die ochtend een kokhalzende hoestbui toe te voegen.

Het duurde niet lang voor ze beseftte dat haar beproeving het gevolg was van het feit dat iemand anders gelijktijdig zijn toilet aan het maken was. Ze was niet voor niets bij de recherche. Maar dit inzicht maakte haar niet gelukkiger. Op de eerste dag van een nieuwe baan voelde ze zich in plaats van rustig en evenwichtig na een lange, kalmerende douche nu woest en gefrustreerd, waren haar zenuwen tot het uiterste gespannen en droegen de verstrakte spieren in haar nek de belofte van hoofdpijn in zich. ‘Geweldig,’ gromde ze, en ze probeerde de tranen terug te dringen die meer te maken hadden met emotie dan met shampoo.

Shaz naderde de douche nog één keer en draaide de kraan dicht met een scherpe beweging van haar pols. Met opeengeperste lippen draaide ze de badkraan open. Haar gemoedsrust kon ze voor de rest van de dag wel vergeten, maar als ze nog enigszins toonbaar bij de gloednieuwe taakeenheid wilde verschijnen moest ze de schuimvlokken uit haar haar zien te krijgen. Het zou al zenuwslopend genoeg zijn zonder zich zorgen te hoeven maken over haar uiterlijk.

Terwijl ze in het bad knielde en haar hoofd voorover in het water stak, probeerde Shaz haar eerdere gevoel van opgewekte verwachting terug te vinden. ‘Je hebt geluk dat je hier bent, meid,’ zei ze tegen zichzelf. ‘Al die domkoppen die zich aanmeldden, en jij hoefde niet eens een formulier in te vullen, je bent gekozen. Je hoort bij de selectie, de elite. Al dat rotwerk was beloond, al die keren dat ze het geouwehoer met een glimlach over zich heen had laten komen. De kantinecowboys gingen nergens heen, die draaiden nu voor het vuile werk op. En niet jij, rechercheur Shaz Bowman, lid van de Nationale Taakeenheid Profileren.’ Alsof dat nog niet genoeg was, zou ze ook nog samenwerken met de man in wie intuïtie en ervaring tot een perfecte, mysterieuze combinatie verenigd waren. Dr. Tony Hill, doctorandus in de sociale wetenschappen (Londen), doctor in de psychologie (Oxford), profiel-schetser der profielschetsers, auteur van het Britse standaardwerk over seriemisdadigers. Als Shaz een vrouw was geweest die aan heldenverering deed, had Tony Hill een hoge plaats ingenomen in het pantheon van haar persoonlijke goden. Voor de mogelijkheid om van hem te leren, zowel theoretisch als praktisch, had ze met

alle plezier offers gebracht. Maar ze had niets hoeven opgeven. Het was haar zo in de schoot geworpen.

Tegen de tijd dat ze haar korte, donkere haar stond af te drogen, had de gedachte aan de kans van haar leven die haar nu geboden werd wel haar woede, maar niet haar zenuwen beteugeld. Shaz dwong zich haar aandacht te richten op de dag die voor haar lag. Ze gooide de handdoek slordig over de rand van het bad en keek in de spiegel. Ze negeerde de uitbarsting van sproeten op haar jukbeenderen en de brug van haar kleine, zachte neus boven de rechte lijn van lippen die te smal waren om veel sensualiteit te beloven en richtte zich op het aspect van haar gezicht dat anderen altijd als eerste aan haar opviel.

Haar ogen waren buitengewoon. Donkerblauwe irissen, doorschoten met strepen in een intense, lichtere schakering die het licht leken te vangen als de facetten van een saffier. Tijdens een ondervraging waren ze onweerstaanbaar. De ogen hadden het. Die intense blauwe blik fixeerde mensen als superlijm. Shaz had het idee dat haar laatste baas zich daardoor zo ongemakkelijk had gevoeld dat hij haar met alle plezier had laten gaan, ondanks een staat van dienst in termen van arrestaties en veroordelingen waar zelfs een ervaren rechercheur jaloers op zou zijn.

Ze had haar nieuwe baas maar één keer ontmoet. Op de een of andere manier verwachtte ze niet dat Tony Hill zo'n makkie zou zijn. En wie wist wat hij zou zien wanneer hij achter die koude, blauwe verdedigingslinie zou kijken? Met een rilling van gespannen verwachting wendde Shaz zich af van de meedogenloze spiegel en kauwde op de zijkant van haar duim.

Hoofdinspecteur Carol Jordan haalde het origineel uit het fotokopieerapparaat, pakte de kopie uit het bakje en liep door de open onderzoeksruimte naar haar kantoor met niets onthullenders dan een opgewekt 'morgen, jongens' tegen de twee vroege vogels die al achter hun bureau zaten. Ze vermoedde dat ze alleen maar zo vroeg aanwezig waren om indruk op haar te maken. Arme jongens.

Ze sloot de deur stevig achter zich en liep naar haar bureau. Het oorspronkelijke misdaadrapport ging terug in het nachtdossier en verder naar haar uitbakje. De kopie werd aan vier soortgelijke rapporten toegevoegd in een map die in haar aktetas verbleef wanneer hij niet op haar bureau lag. Vijf, besloot ze, was de kritische hoeveelheid. Het was tijd om in actie te komen – ze keek op haar horloge – maar niet meteen.

Het enige andere stuk dat haar bureau nog in beslag nam, was een lang memo van Binnenlandse Zaken. In droge, ambtelijke taal werd hierin de formele installatie aangekondigd van de Nationale Taakeenheid Profilering. ‘Onder de supervisie van commandant Paul Bishop zal de taakeenheid geleid worden door klinisch psycholoog en vooraanstaand profielschetser dr. Tony Hill. In eerste instantie zal de taakeenheid verder bestaan uit zes ervaren rechercheurs die overgeplaatst zijn om met dr. Hill en commandant Bishop volgens de richtlijnen van het ministerie te werken.’

Carol zuchtte. ‘Ik had het kunnen zijn. O ja, ik had het kunnen zijn,’ zong ze zachtjes. Ze was niet formeel uitgenodigd. Maar ze wist dat ze het alleen maar had hoeven vragen. Tony Hill had haar bij het team willen hebben. Hij had gezien hoe ze werkte en haar meer dan eens gezegd dat zij de juiste geestesgesteldheid had om hem te helpen de nieuwe taakeenheid doelmatig te maken. Maar zo eenvoudig lag het niet. De enige zaak waaraan ze samen hadden gewerkt was voor hen beiden schokkend en moeilijk geweest. En haar gevoelens voor Tony Hill waren nog te ingewikkeld om met plezier uit te kijken naar samenwerking aan andere zaken die net zo’n emotionele uitputtingsslag en intellectuele uitdaging zouden zijn als die eerste.

Toch was het verleidelijk geweest, totdat dit was gekomen. Een snelle promotie in een nieuw gevormd korps was een gelegenheid die ze voor haar gevoel niet kon laten lopen. De ironie wilde dat deze kans uit dezelfde zaak van de seriemoordenaar was voortgekomen. John Brandon was de commissaris in Bradfield geweest die het lef had gehad Tony Hill erbij te halen en Carol tot contactpersoon te benoemen. En toen hij gepromoveerd was tot hoofdcommissaris van het nieuwe korps had hij haar erbij willen hebben. Zijn timing had niet beter kunnen zijn, dacht ze, terwijl ze ondanks zichzelf een vaag gevoel van spijt bespeurde. Ze stond op en zette de drie stappen die voldoende waren om haar kantoor door te lopen en naar de haven beneden te kijken, waar mensen doelbewust bezig waren met van alles en nog wat.

Carol had het werk eerst geleerd bij de Londense politie en daarna bij het korps van Bradfield, twee reuzenorganisaties die gevoed werden door de permanente adrenalinestoot van de stedelijke misdaad. Maar nu zat ze aan de rand van Engeland bij de politie van East Yorkshire waarvan, zoals haar broer Michael spottend had opgemerkt, het letterwoord bijna identiek was aan de traditionele boerengroet ‘Ey-up’. Hier bestond de taak van een hoofdinspecteur niet uit spectaculaire moordzaken, schietpartijen uit voor-

bijrijdende auto's, bendeoorlogen, gewapende roofovervallen en grote drugsdeals.

In de dorpen en stadjes van East Yorkshire was geen gebrek aan misdaad, maar het was allemaal kleine misdaad. Haar inspecteurs en brigadiers konden hun taken uitstekend aan, zelfs in kleine steden als Holm en Traskham en de havenstad Seaford, gelegen aan de Noordzee, waar zij gestationeerd was. Haar ondergeschikten wilden niet dat ze hun voortdurend op de nek zou zitten. Wat wist zo'n stadse juffer als zij tenslotte van schapendiefstal? Of van vervalste vrachtbrieven? Bovendien wisten ze allemaal maar al te goed dat de nieuwe hoofdinspecteur toen ze begon niet in de eerste plaats geïnteresseerd was in wat er allemaal gaande was als wel in de vraag wie de goeien waren en wie zich drukten, wie zijn keel te veel smeerde en wie zijn zakken liet smeren. En ze hadden gelijk. Het kostte meer tijd dan ze verwacht had, maar ze begon langzaam een beeld te krijgen van hoe haar team in elkaar zat en wie wat kon.

Carol zuchtte weer en haalde een hand door haar weerbarstige, blonde haar. Het was een moeizaam gevecht, niet in het minst doordat de ruwe Yorkshire-mannen met wie ze werkte, gebukt gingen onder de levenslange conditionering om een vrouwelijke baas niet serieus te nemen. Niet voor de eerste keer vroeg ze zich af of haar ambitie haar niet tot een grote fout had gedreven en haar bloeiende carrière op een dood spoor had gezet.

Ze haalde haar schouders op, wendde zich af van het raam en haalde het dossier weer uit haar tas. Ze mocht er dan voor gekozen hebben om niet met Tony Hill samen te werken, maar ze had wel een paar trucs van hem geleerd. Ze wist hoe de handtekening van een seriemisdadiger eruitzag. Ze hoopte alleen dat ze geen team van specialisten nodig zou hebben om er een te pakken.

Een van de dubbele deuren zwaaide net iets eerder open dan de andere. Een vrouw met een gezicht dat onmiddellijk herkend zou worden in verreweg de meeste Britse huishoudens (volgens het laatste kijkersonderzoek) en hoge hakken de lof zongen van benen die panty's hadden kunnen showen, liep voortvarend de opmaakkamer binnen en zei, terwijl ze een blik over haar schouder wierp: '... zodat ik niets heb om mee te werken, dus zeg tegen Trevor dat hij nummer twee en vier op de lijst moet verwisselen, oké?'

Betsy Thorne liep rustig knikkend achter haar aan. Ze zag er veel te gezond uit om iets bij de tv te kunnen zijn: donker haar met hier en daar een streep zilver dat met behulp van een blauwe

fluwelen Alice-band uit een gezicht was getrokken dat op de een of andere manier typisch Engels was: de intelligente ogen van een herdershond, de beenderen van een volbloed renpaard en de huid van een Cox Orange. ‘Geen probleem,’ zei ze, met een stem die net zo warm en liefdevol was als die van haar metgezellin. Ze maakte een aantekening op het klembord dat ze bij zich had.

Micky Morgan, presentatrice en enig toegestane ster van *Mid-dag met Morgan*, het twee uur durende lunchprogramma dat het paradepaardje was van de onafhankelijke omroepen, liep recht op een stoel af die duidelijk de hare was. Ze ging zitten, streek haar honingblonde haar naar achteren en onderwierp haar gezicht aan een snel maar kritisch onderzoek in de spiegel, terwijl de visagiste haar in een beschermend schort hulde. ‘Marla, je bent terug!’ riep Micky uit met evenveel verrukking in haar stem als in haar ogen. ‘Godzijdank. Ik hoop maar dat je het land uit bent geweest, zodat je niet hebt hoeven zien wat ze met me doen wanneer jij er niet bent. Hierbij verbied ik je ooit nog op vakantie te gaan!’

Marla glimlachte. ‘Nog steeds vol flauwekul, Micky.’

‘Daar betalen ze haar voor,’ zei Betsy, terwijl ze op de tafel bij de spiegel ging zitten.

‘Geen fatsoenlijk personeel meer te krijgen tegenwoordig,’ zei Micky met stijve lippen, terwijl Marla de foundation op haar huid smeerde. ‘Er zit een puist aan te komen op mijn rechterslaap,’ voegde ze eraan toe.

‘Moet je ongesteld worden?’ vroeg Marla.

‘Ik dacht dat ik de enige was die dat op een kilometer afstand kon zien aankomen,’ zei Betsy pruilerig.

‘Het is de huid. De elasticiteit verandert,’ zei Marla afwezig. Ze ging volledig op in haar taak.

‘De punten,’ zei Micky. ‘Laat maar horen, Bets.’ Ze sloot haar ogen om zich te concentreren en Marla nam de gelegenheid waar om aan haar oogleden te werken.

Betsy raadpleegde haar klembord. ‘In het licht van de laatste onthullingen over de volgende onderminister die door de schandaalpers in het verkeerde bed is gevonden, vragen we: “Waarom wil een vrouw een maîtresse zijn?” ’ Ze nam de gastenlijst voor het item door en Micky luisterde aandachtig. Betsy kwam bij de laatste naam en glimlachte. ‘Dit zul je leuk vinden: Dorien Simmonds, je favoriete schrijfster. Ze is de professionele maîtresse en stelt dat maîtresse zijn niet alleen grote pret is maar ook nog een dienst bewijst aan die echtgenotes die huwelijkssex moeten verdragen terwijl ze schoon genoeg van hem hebben.’

Micky grinnikte. ‘Geweldig. Die Dorien. Denk je dat er iets is wat Dorien niet zou doen om een boek te verkopen?’

‘Ze is gewoon jaloers,’ zei Marla. ‘Lippen alsjeblijft, Micky.’

‘Jaloers?’ vroeg Betsy vriendelijk.

‘Als Dorien Simmonds een echtgenoot had als die van Micky, zou ze geen lans breken voor maîtresses,’ zei Marla resoluut. ‘Ze is er gewoon doodziek van dat ze nooit iemand als Jacko zal krijgen. Trouwens, wie niet?’

‘Mmmm,’ bromde Micky tevreden.

‘Mmmm,’ mompelde Betsy instemmend.

Het had de publiciteitsmachine jaren gekost om het paar Micky Morgan en Jacko Vance net zo stevig in het geheugen van de natie te beitelen als patat met mayo of Lennon en McCartney. Het huwelijk van de beroemdheden, gesmeed in de hemel van de kijkcijfers, kon nooit beëindigd worden. Zelfs de roddeljournalisten hadden het opgegeven.

De grap was dat het nu juist de angst voor de roddelpers was geweest die hen bij elkaar had gebracht. De ontmoeting met Betsy had, net op het moment waarop haar carrière echt in de lift zat, Micky’s leven op zijn kop gezet. Wie zo snel en zo ver klom als Micky verzamelde een interessant arsenaal van vijanden, variërend van gifspuiende lieden die afgunstig waren tot de rivalen die waren verdreven van de plaats in de schijnwerpers waarop ze recht meenden te hebben. Omdat ze Micky professioneel weinig konden maken, hadden ze zich op haar persoonlijke leven gestort. Begin jaren tachtig was de lesbische chic nog niet uitgevonden. Voor vrouwen nog meer dan voor mannen betekende homoseksualiteit de snelste weg naar de afgrond. Binnen een paar maanden nadat ze haar heteroleven had opgegeven door verliefd te worden op Betsy begreep Micky hoe een opgejaagd dier zich voelt.

Haar oplossing was radicaal geweest en een groot succes. Jacko was degene aan wie ze dat te danken had. Wat een geluk dat ze hem had gekregen, dacht ze, terwijl ze goedkeurend naar haar spiegelbeeld keek.

Volmaakt.

Tony Hill keek naar het team dat hij persoonlijk had uitgekozen en voelde even medelijden. Ze dachten dat ze met open ogen deze serieuze nieuwe wereld binnenstapten. Politiemensen zagen zichzelf nooit als onschuldige vreemden. Ze waren te veel door de wol geverfd. Ze hadden alles gezien, alles gedaan, waren uitgejouwd